

Arrest

nr. 189 384 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Hoceima. U bent geboren op (...). U woonde er, met uitzondering van een verblijf van ettelijke jaren in Tanger, tot drie dagen voor uw vertrek. In Tanger verbleef u bij uw tante, eerst met uw familie en later alleen. U bleef na de terugkeer van uw familie alleen bij uw tante in Tanger om aldaar uw middelbare studies te kunnen afmaken alsook uw universitaire studies te voltooien. U bent van religie moslim. In Marokko ondervond u problemen met uw familie na het overlijden van uw vader in 2011. Uw vader had u steeds beschermd tegen druk van buitenaf om te huwen. Zo mocht u van uw vader verder studeren, uw universitaire diploma behalen en extra opleiding(-en) volgen.

Na het overlijden van uw vader dwongen uw broers, uw ooms en uw zus u om te stoppen met uw studies. In oktober 2011 vroeg uw neef A. (...) u ten huwelijk. U legde dit aanzoek naast u neer. In

december 2011 werd u ten huwelijk gevraagd door broeder O. (...), een goede vriend van uw schoonbroer, u kon dit aanzoek niet weigeren. U vroeg een paar dagen bedenktijd en beloofde uiteindelijk in te stemmen met het huwelijk. U regelde echter, in die periode regelde u uw vertrek met de hulp van een oude studiegenoot. Omwille van de ongunstige omstandigheden voor de oversteek van Turkije naar Griekenland in januari en februari, kon u pas in maart 2012 uw land van herkomst verlaten. U slaagde erin uw familie en toekomstige aan het lijntje te houden. U verliet Marokko op legale wijze in 2012. Op 7 maart 2012 reisde u per vliegtuig van Tanger (Marokko) naar Istanboel (Turkije). Vervolgens reisde u illegaal verder via Griekenland, Bulgarije, Hongarije, Servië en Duitsland naar België, waar u in datzelfde jaar aankwam. U verbleef in België bij S. a. I. (...), een studievriendin uit Marokko, die in België woont met haar vader. In 2013 diende u, omwille van uw medische toestand, een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uw aanvraag werd geweigerd, waarna u in beroep ging. Tot op heden is er geen uitspraak geveld over uw beroep. In 2016 leerde u in Frankrijk via uw oom N. (...) - de halfbroer van uw moeder - uw huidige partner, C. V. (...), kennen. Uw partner beschikt over de Franse nationaliteit en is van religie christen. Op 14 september 2016 huwden jullie via de Franse rechtbank in Ales. Om de benodigde documenten voor uw huwelijk te bekomen, nam u contact op met uw familie in Marokko. U informeerde uw moeder over uw huwelijksplannen met uw partner. Toen uw familie vernam dat u wou huwen met een christen weigerden ze u de benodigde documenten te bezorgen. Uw broers, ooms en schoonbroer zouden er ook meermaals mee bedreigd hebben om u te vermoorden als ze u vonden. U kon via uw vriendin S. (...) en een kennis, tewerkgesteld bij de gemeentelijke diensten in Marokko, toch de gewenste documenten bekomen.

Op 25 maart 2017 werd u in België gearresteerd en overgebracht naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 31 maart 2017 vond een eerste poging tot repatriëring naar Marokko plaats. Daar u zich verzette tegen de geplande repatriëring werd deze geannuleerd. Een tweede poging tot repatriëring stond gepland voor 30 april 2017. Gezien u echter voor het eerst asiel aanvraag op 28 april 2017, werd ook deze terugdrijving geannuleerd. U vreest door uw broers, ooms en schoonbroer te worden vermoord in geval van een terugkeer naar Marokko. Voorts haalt u nog aan niet te kunnen terugkeren omdat uw echtgenoot in Frankrijk verblijft en u bij uw echtgenoot wilt blijven.

Ter ondersteuning van u relaas legde u volgende stukken neer: uw medisch dossier, documenten aangaande uw studies in Marokko alsook uw CV, verschillende documenten waarmee u meende uw huwelijk aan te tonen (i.c. attest van de rechtbank, facturen, gemeenschappelijke rekening, arbeidscontract van uw echtgenoot, ...), een kopie van twee pagina's uit uw paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van het attest van uw afstand van erfenis, een e-mail en een usbstick met vijf audiofragmenten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde Marokko te hebben verlaten omdat uw strenge familie u tegen u wil wou uithuwelijken aan een streng gelovige man, broer O. (...). Hiertoe zou reeds in december 2011 een verbintenis zijn afgesloten. Voorts haalde u nog aan actueel niet naar Marokko te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven omdat u ondertussen in Frankrijk gehuwd bent met Er dient echter te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die uw beweringen dienaangaande kunnen ondersteunen.

Zo benadrukte u meermaals dat uw familie streng religieus, en zeer conservatief, is. Uw ooms, uw broers alsook uw gehuwde zussen zouden de mening toegedaan zijn dat vrouwen een louter huishoudelijke rol te vervullen hebben binnen het gezin (zie CGVS 22/05/2017, p. 8 – zie CGVS 29/05/2017, p. 5). Om uw verklaringen betreffende de conservatieve houding van uw familie kracht bij te zetten verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oudere zussen reeds op zeventien à achttienjarige leeftijd werden uitgehuwelijkt (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat enkel uw zus T. (...) gedwongen uitgehuwelijkt werd op zeventienjarige leeftijd. Zo besloot uw zus D. (...) zelf om op zeventienjarige leeftijd te huwen. U stelde uitdrukkelijk dat niemand haar heeft gedwongen (zie CGVS 22/05/2017, p. 12). Verder kon u geen informatie verschaffen over het huwelijk van uw jongere zus H. (...), en u bleek niet te weten of dit al dan niet gedwongen was dan wel uit eigen keuze (zie CGVS 22/05/2017, p. 12). Indien ook uw jongere zus zou zijn uitgehuwelijkt, is het geenszins aannemelijk dat u dit niet zou weten. Op basis van bovenstaande elementen kan er niet vastgesteld worden dat ieder van uw zussen gedwongen moest huwen. Daarnaast mag het verbazen dat u verklaarde, naar aanleiding van het overlijden van uw vader, als enig familielid, in discussie te zijn getreden met uw oom aan vaderszijde aangaande de definitieve verdeling van de erfenis van uw grootvader (zie CGVS 22/05/2017, p. 8 – zie CGVS 29/05/2017, p. 6).

Uw gedrag in deze is hoogst opmerkelijk en strookt niet met uw verklaringen betreffende uw streng conservatieve en religieuze familie. Er kan immers logischerwijs worden verwacht dat, indien uw familie

extreem religieus is, u als vrouw geen inspraak zou hebben in dergelijke financiële kwesties, en het eveneens niet getolereerd zou worden dat u uw oom op dergelijke wijze zou aanspreken. Dat u het überhaupt zou aangedurfd hebben uw oom hierover aan te spreken, doet voorts de nodige vragen rijzen bij de beweerde strenge en strikt religieuze milieu waarin u in Marokko leefde. Bovendien mag het ook verbazen dat u een eerste huwelijksaanzoek van uw neef A. (...) zomaar kon weigeren. U zou hebben aangegeven dat u niet met A. (...) wou huwen omdat hij een broer voor u is (zie CGVS 22/05/2017, p. 8). Ook al zou uw oom u hebben duidelijk gemaakt dat u binnen uw geloof wel met A. (...) kon huwen, er zouden geen verdere regelingen zijn getroffen. U verklaarde in dit verband dat het huwelijksaanzoek een poging was van uw oom om u het zwijgen op te leggen over bovengenoemde erfeniskwestie (zie CGVS 29/05/2017, p. 6). Kan hier worden opgemerkt dat, indien uw familie u werkelijk wou uithuwelijken en uw oom u het zwijgen op wou leggen betreffende de erfenis, het ten zeerste mag verbazen dat u als vrouw enerzijds de mogelijkheid had uw menig te geven over een eventueel huwelijk én dat anderzijds rekening werd gehouden met deze mening. Een tweede huwelijksaanzoek, in december 2012, van broeder O. (...) kon u echter niet weigeren, zo stelde u (zie CGVS 22/05/2017, p. 9). U vroeg en kreeg twee weken bedenktijd, - gedurende die tijd zou u plannen gemaakt hebben om het land te ontvluchten -, waarna u met de verbintenis instemde. Uit uw verklaringen blijkt dat u Marokko pas in maart 2012 heeft verlaten. U zou in de periode tussen december 2011 en maart 2012 gewoon in uw ouderlijk huis verbleven hebben (zie CGVS 29/05/2017, p. 7). Dit is ook zeer opmerkelijk. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde om uitgehuwelijkt te worden, zich onmiddellijk, dan toch sneller, in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in uw ouderlijk huis zou hebben verbleven. Ook volgende vastellingen doen de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u meermaals dat u, na het overlijden van uw vader, niet meer mocht studeren en altijd thuis zat. U kreeg geen gelegenheid om buiten te gaan (zie CGVS 29/5/2017 p. 6 en 7). Het gedrag dat u echter stelde in de periode tussen uw toestemming om te huwen met O. (...) en uw vertrek druist regelrecht in tegen uw beweringen en kan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met de beweerde strengheid van uw familie. In de periode voorafgaand aan uw vertrek slaagde u er immers contact te nemen met een vroegere studievriend die u op zijn beurt het nummer van de smokkelaar bezorgde. U had voorts de mogelijkheid om met de smokkelaar uw reis, en alle bijzonderheden die hiermee gepaard gingen, te bespreken (zie CGVS 29/5/2017 p.7). Daar de smokkelaar u meedeelde dat het best was om in maart te vertrekken (zie CGVS 22/5/2017 p. 9), bleef u aldus tot maart 2012 in het ouderlijk huis in Hoceima. Blijkbaar werd er toen, sinds uw toestemming met het huwelijk in december 2011, geen verdere druk uitgeoefend noch werden concrete regelingen getroffen om het huwelijk te voltrekken. Nochtans kan dit alles toch snel geregeld worden en er blijken ook geen redenen voorhanden waarom het huwelijk op het moment van uw vlucht nog altijd niet voltrokken was. De vaststelling dat u voorts, in de aanloop naar uw vertrek uit Marokko in maart 2012, de toestemming kreeg naar Tanger te reizen en dit onder het mom dat u er documenten moest aanvragen en kledij wou kopen voor het huwelijk, is eens zo opmerkelijk (zie CGVS 22/05/2017, p. 9 en 12 – zie CGVS 29/05/2017, p. 6 en 7). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u tijdens deze reis naar en verblijf in Tanger door iemand van uw familie vergezeld werd. Immers, uw reis naar Tanger was enkel bedoeld omdat u van daaruit het land zou verlaten, zoals afgesproken met de smokkelaar. Bovendien regelde u tijdens uw verblijf in Tanger een nieuw paspoort middels een spoedprocedure – iets wat u toch 3000 \$ kostte (zie CGVS 22/5/2017 p. 13). Voor zover u alsnog zou willen beweren dat u wel degelijk vergezeld was door iemand van uw familie op uw trip naar Tanger, mag het verbazen dat u dan al de voorbereidingen voor uw vlucht zou hebben kunnen treffen zonder dat dit opviel. Bovendien verkoos u verscheidene dagen onder te duiken in het huis van een tante, van wie u eerder verklaarde dat zij net als haar echtgenoot streng was, terwijl u alle praktische maatregelen trof voor uw vertrek (zie CGVS 22/05/2017, p. 5 en 6). Ook deze keuze is opmerkelijk, aangezien het een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze te werk te gaan. Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat uw tante of andere familieleden achter uw plannen zouden komen en u alsnog zouden hebben tegengehouden. Dat u op die manier uw vertrek probleemloos kon regelen én erin slaagde het land te verlaten, valt te geenszins te rijmen met uw beweringen aangaande uw strenge, zeer religieuze familie die u tegen uw wil wou uithuwelijken en hiertoe reeds een verbintenis had afgesloten met uw toekomstige.

Dat u zich na uw aankomst in België voorts gevestigd zou hebben bij uw beste vriendin, en haar ouders, uit Marokko, en overigens veelvuldig contact zou hebben gehad met de Marokkaanse gemeenschap in België, toont aan dat u geen pogingen ondernam om uw locatie verborgen te houden voor uw familie (zie CGVS 22/05/2017, p. 4 en 11). Kan hier voorts nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u veelvuldig contact onderhield met uw half oom in Frankrijk en u minstens éénmaal bij hem verbleef in Frankrijk (zie CGVS 22/05/2017, p. 10 en 11).

Daarenboven heeft u naar aanleiding van het diagnosticeren van uw ziekte opnieuw contact opgenomen met uw moeder in Marokko, na een periode van bijna twee jaar zonder contact (zie CGVS 29/05/2017,

p. 9). Uw contact met familieleden in Europa alsook in Marokko ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees.

Vervolgens zijn er onvoldoende elementen die erop wijzen dat u gedood zou worden door uw broers, ooms en schoonbroer omwille van uw huwelijk met uw echtgenoot, . Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie tegen uw huwelijk gekant is omwille van hun religieuze overtuigingen alsook de waarden en normen die ze aanhangen. U stelde dat u van uw familie, omwille van traditie, enkel zou mogen huwen met een moslim afkomstig uit het Rifgebergte (zie CGVS 29/05/2017, p. 10). Dat u, hiermee rekening houdende, dan zou beslist hebben om uw familie persoonlijk in te lichten over uw huwelijk met een christen is geenszins geloofwaardig (zie CGVS 29/05/2017, p. 9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u na uw opsluiting in het transitcentrum 127bis contact opnam met uw moeder, en bijgevolg uw familie, om te laten weten dat u zou worden teruggestuurd naar Marokko (zie CGVS 22/05/2017, p. 10). Het mag verbazen dat u, ondanks uw vrees voor uw familie en de dreigberichten die u ontving, het ogenschijnlijk toch noodzakelijk vond om uw familie in te lichten over uw nakende terugkeer. Uw gedrag strookt in deze op geen enkele wijze met de door u aangehaalde vrees. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, u niet die personen die u vreest zou inlichten over uw terugkeer.

Ter staving van uw beweringen dat uw familie u omwille van uw huwelijk met een christen wil doden, legde u een email – een gesprek tussen u en uw echtgenoot waarin jullie het over de houding van uw familie hebben – en een aantal geluidsfragmenten, waarop de dreigementen die uw familie ten aanzien van u uitte, voor. Deze bewijsstukken kunnen geen ander licht opwerpen op bovenstaande en ondersteunen geenszins uw beweerde vrees. Er kan op geen enkele manier vastgesteld worden wie in de geluidsfragmenten aan het woord is noch wanneer en onder welke omstandigheden deze fragmenten werden opgenomen. Opmerkelijk is bovendien dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie contact zou hebben opgenomen met S. (...) om u die dreigementen over te maken (zie CGVS 29/05/2017, p. 11). Uit de geluidsfragmentendie u voorlegde blijkt dat uw vriendin steevast op een vriendelijk manier wordt aangesproken, i.c. vriendelijke begroeting waarbij men haar en haar familie een goede gezondheid toewenst (zie administratief dossier), door uw familie. Het mag verbazen dat uw familie op dergelijke wijze zou omgaan met uw vriendin, aangezien zij u heeft geholpen uw huwelijk met C. (...) te voltrekken door onder andere de benodigde documenten in Marokko te vergaren. Daarenboven was uw vriendin ook aanwezig op uw huwelijksreis in Spanje (zie CGVS 22/05/2017, p. 11). Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat de email, aangaande uw problemen in Marokko, een loutere weergave is van uw eigen verklaringen. Het toont geenszins aan dat hetgeen in de mails vermeld staat strookt met de realiteit. Bovendien zijn emailberichten makkelijk te manipuleren en kunnen deze op eender welk moment en door éénder wie zijn opgesteld. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan deze worden toegekend. . Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u initieel weinig belang bleek te hechten aan de bedreigingen van uw familie ten aanzien van uw persoon (zie CGVS 29/05/2017, p. 9 en 10). U stelde geen schrik te hebben van uw familie, omdat u geen enkele intentie had om ooit terug te keren naar Marokko. Daarenboven verklaarde u geen schrik te hebben van uw broer aangezien u kon doen en laten wat u wil (zie CGVS 29/05/2017, p. 10). Uw nonchalante houding ten aanzien van de dreigementen mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u zich in België gevestigd heeft bij een Marokkaans gezin, i.c. uw vriendin S. (...) en haar ouders, alsook actief bent in de Marokkaanse gemeenschap en nauwe banden heeft met een oom in Frankrijk (zie CGVS 22/05/2017, p. 4 en 11). Dit is opmerkelijk aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw broer tijdens één van zijn dreigberichten uitdrukkelijk stelde dat u zelf in Europa niet veilig bent (zie CGVS 29/05/2017, p. 9). Indien u werkelijk bevreesd bent voor uw familie, mag het verbazen dat u zich in België openlijk in de Marokkaanse gemeenschap begaf. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat indien uw familie u daadwerkelijk iets zou willen aandoen, zij u op deze manier makkelijk zou kunnen traceren. Uit niets blijkt echter dat uw familie ernstige pogingen ondernam te weten te komen waar u zich precies bevond / bevindt in België om alsnog enig gevolg te geven aan hun dreigementen.

Indien uw verklaringen betreffende de problemen met uw familie al geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog maakt u geenszins aannemelijk waarom u zich thans niet opnieuw in Marokko, eventueel op een andere plaats dan uw voormalige woonplaats, zou kunnen vestigen om zo eventueel toekomstige problemen met uw familie te vermijden.. Gevraagd of u zich elders in Marokko zou kunnen vestigen, merkte u steevast op dat uw familie u overal zou vinden (zie CGVS 29/05/2017, p. 10). Zo verklaarde u dat uw familie u zou kunnen opsporen aan de hand van het internet alsook gebruik zou kunnen maken van omkoping om u op die manier te vinden (zie CGVS 29/05/2017, p. 10 en 11). Dient hier te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn van uw kant die u op geen enkele manier kan hardmaken. Dat uw afbeelding momenteel op een website zou staan, toont u evenmin aan.

Daarenboven blijkt uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, dat Marokko veel vooruitgang heeft geboekt in vergelijking met andere Arabische landen wat betreft de gelijkheid tussen mannen en vrouwen. Zo werd de “Mouddawana” (familierecht)

danig aangepast. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat er verschillende organisaties bestaan die zich inzetten voor de strijd tegen vrouwenmishandeling en het bieden van ondersteuning aan vrouwen die het slachtoffer zijn van partners huiselijk geweld. Deze organisaties bieden ondermeer juridische bijstand, psychologische begeleiding en opvang en onderdak voor vrouwen die niet naar huis kunnen terugkeren. Tevens wordt melding gemaakt van de mogelijkheid tot het volgen van een professionele vorming. Het feit dat dergelijke organisaties zich eerder in de grote(re) steden bevinden dan op het platteland, volstaat niet om te besluiten dat u, een Marokkaanse vrouw die aanhaalt uit vrees voor uw familie niet naar huis te kunnen terugkeren, niet bij dergelijke organisaties zou terecht kunnen om uw leven in Marokko, buiten Hoceima, opnieuw op te bouwen.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw asielaanvraag in België eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van vijf jaar in België én pas op het moment dat een tweede repatriëringspoging naar Marokko gepland stond, besloot asiel aan te vragen dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffend uw beweerde nood aan bescherming. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk meent dat uw leven in Marokko in gevaar is, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt van bij uw aankomst in Europa, minstens op het moment dat u voor het eerst op het punt stond naar uw thuisland te worden gerepatriëerd. Toen u werd gevraagd om welke reden u gedurende uw verblijf in België geen asiel had aangevraagd, gaf u aan niet op de hoogte te zijn van de asielprocedure (zie CGVS 29/05/2017, p. 11 en 12). U zou pas na de planning van de tweede repatriëringspoging op de hoogte zijn gesteld van het bestaan van de asielprocedure in België (zie CGVS 29/05/2017, p. 11 en 12). Dat u tot nu geen weet had van het bestaan van de asielprocedure, is niet aannemelijk. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u reeds in 2013 een advocaat onder de arm nam in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (zie CGVS 22/05/2017, p. 12 - zie CGVS 29/05/2017, p. 12). Het mag verbazen dat u op dat moment, rekening houdende met het feit dat uw aanvraag werd geweigerd, niet zou ingelicht zijn over de asielprocedure in België. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw vermeende onwetendheid met betrekking tot de Belgische asielprocedure.

Dient eveneens te worden opgemerkt dat het feit dat u ondertussen in Frankrijk gehuwd bent met uw partner C. V. (...) een element is dat verband houdt met uw levensomstandigheden hier. Deze kunnen geenszins weerhouden worden bij de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit heeft, i.c. Marokko.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. -De documenten aangaande uw studies en uw huwelijk, de kopie van uw paspoort en de kopie van uw echtgenoot zijn identiteitskaart hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw echtgenoot, uw studies alsook uw huwelijk en deze feiten staan niet ter discussie. De kopie van het attest van uw afstand van uw erfenis, alsook de overlijdensakte van uw vader, heeft dan weer louter betrekking op de verdeling van uw grootvader zijn erfenis en het overlijden van uw vader. Deze documenten hebben evenmin uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Uw medisch dossier heeft voorts enkel betrekking op uw gezondheid. Dat u astma heeft alsook leidt aan de ziekte van Crohn wordt ook niet betwist. Het gaat hier evenwel om problemen van medische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Kan hier evenwel worden toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de minister of zijn gemachtigde op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. U haalde voorts nog aan dat u lijdt aan een depressie. U werd op het einde van het tweede gehoor gevraagd om psychologische attesten voor te leggen (zie CGVS 29/05/2017, p. 13). Ondanks uw confirmatie, alsook die van uw advocaat, om de gevraagde attesten voor te leggen heeft u tot deze tot op heden niet overgemaakt. Evenmin heeft u noch uw raadsman enige verklaring gegeven voor het tot op heden niet voorleggen van deze attesten. Uit het administratief dossier blijkt wel dat u anti-depressiva neemt. Dat u aldus kampt met een depressie wordt op zich niet betwist. Daar u geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw psychologische toestand, is het evenwel onduidelijk wat de aard, ernst en eventuele invloed van deze depressie kan zijn. Kan in dit verband wel worden opgemerkt dat uit de verklaringen van de verpleegster, die tijdens uw eerste gehoor even tussenkwam (zie administratief dossier), blijkt dat de medicatie die u neemt geen invloed heeft op uw geschiktheid om uw gehoor te doen en verklaringen af te leggen (zie CGVS 22/05/2017, p. 7).

Er zijn dan ook geen elementen voorhanden die erop wijzen dat u, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat was om op een duidelijke en coherente manier verklaringen af te leggen en uw relaas uit te doeken toen. De USB-stick met audiofragmenten en de e-mail van uw echtgenoot werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en "57bis" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de "tegenstrijdigheid in de motieven", van de "beginselen van Behoorlijk Bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde schending van artikel "57bis" van de vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat voormelde wet geen artikel "57bis" bevat. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verweer het door haar voorgehouden asielrelaas opnieuw weergeeft middels het citeren van haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. In verband met de bemerking in de bestreden beslissing dat het mag verbazen dat verzoekende partij een eerste huwelijksaanzoek van haar neef A. zomaar kon weigeren, wijst verzoekende partij erop dat haar weigering nooit aanvaard is geweest door haar familie. Het is pas toen ze een 'betere' man gevonden hadden voor haar, dat haar familie van gedachten veranderde en ermee akkoord ging dat zij niet zou huwen met A., maar wel met de andere door hen gekozen man, met name O..

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaande uitleg niet strookt met haar eerdere verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij immers duidelijk aangaf dat haar familie haar weigering om met A. te trouwen reeds aanvaard had voordat de man van haar zus een andere huwelijkspartner, O., voorstelde (*"Uw weigering om A. (...) te trouwen, werd die geaccepteerd? Ik had veel excuses en redenen gezegd. Waardoor ze op het einde 'ja' zeiden, het mocht geweigerd worden. Soms zag ik mijn zus D. (...) Haar man kwam langs (...) Mijn zus d. (...) had hem verteld dat het huwelijk met mijn neef niet zou lukken. Waarop hij reageerde: ik heb een man voor haar."*) (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2017, p. 8)). Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid had om haar mening te geven over een eventueel huwelijk en dat bovendien rekening gehouden werd met deze mening, daar haar familie uiteindelijk akkoord ging dat verzoekende partij niet zou huwen met A., hetgeen evenwel niet logisch is indien haar familie haar werkelijk wou uithuwelijken en haar oom haar het zwijgen op wou leggen betreffende de erfenis.

2.2.6. De Raad wijst voorts op de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij reeds in december 2011 een tweede huwelijksaanzoek kreeg, van O., dat zij twee weken bedenktijd vroeg en kreeg en gedurende die tijd plannen gemaakt zou hebben om het land te ontvluchten, waarna zij met de verbintenis instemde, doch Marokko pas in maart 2012 heeft verlaten, en in de periode tussen december 2011 en maart 2012 gewoon in haar ouderlijk huis verbleef. Door verwerende partij wordt desbetreffend terecht opgemerkt dat er logischerwijs kan worden verondersteld dat zij, indien zij werkelijk vreesde om uitgetrouwde te worden, zich onmiddellijk, dan toch sneller, in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in haar ouderlijk huis zou hebben verbleven. Overigens werd er, sinds haar toestemming met het huwelijk in december 2011, geen verdere druk uitgeoefend noch werden er concrete regelingen getroffen om het huwelijk te voltrekken. Voorts slaagde zij er in deze periode in contact te nemen met een vroegere studievriend die haar op zijn beurt het nummer van de smokkelaar bezorgde en had zij tevens de mogelijkheid om met de smokkelaar haar reis, en alle bijzonderheden die hiermee gepaard gingen, te bespreken. Ook kreeg zij de toestemming naar Tanger te reizen en dit onder het mom dat zij er documenten moest aanvragen en kledij wou kopen voor het huwelijk, waarbij nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij tijdens deze reis naar en verblijf in Tanger door iemand van haar familie vergezeld werd. Voormelde vaststellingen zijn evenmin in overeenstemming te brengen met de door verzoekende partij beweerde strengheid van haar familie. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag verder ondergraven.

2.2.7.1. Waar verwerende partij motiveert dat het contact van verzoekende partij met familieleden in Europa, alsook in Marokko, verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar voorgehouden vrees ondermijnt, benadrukt verzoekende partij dat zij enkel contact heeft opgenomen met haar familie in de hoop de vereiste papieren te bekomen om wettelijk te kunnen samenwonen met de heer V.. Uiteindelijk was het evenwel haar vriendin S. die de nodige documenten heeft kunnen bemachtigen. Tevens bemerkt verzoekende partij dat zij na haar vlucht uit Marokko gedurende twee jaar geen contact meer heeft gehad met haar familie.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de voorgehouden vrees van verzoekende partij ten aanzien van haar familie totaal ondergraven wordt door de vaststelling dat zij, ondanks dat uit haar verklaringen blijkt dat haar familie tegen haar huwelijk zou zijn gekant omwille van hun religieuze overtuigingen alsook de waarden en normen die ze aanhangen en dat zij van haar familie, omwille van traditie, enkel zou mogen huwen met een moslim afkomstig uit het Rifgebergte, beslist zou hebben om haar familie persoonlijk in te lichten over haar huwelijk met een christen en hen te vragen naar de documenten die zij nodig had om met hem te kunnen huwen.

Dat zij haar beweerde strenge conservatieve familie – waarvoor zij zou zijn gevlucht uit Marokko omdat men haar tegen haar wil wou uithuwelijken aan een streng gelovige man – zou inlichten over haar huwelijk met een christen en hen om documenten zou vragen die zij nodig had voor dit huwelijk is totaal onaannemelijk. Bovendien wijst de Raad tevens op de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij ook na haar opsluiting in het transitcentrum 127bis contact opnam met haar moeder,

en bijgevolg haar familie, om te laten weten dat zij zou worden teruggestuurd naar Marokko, hetgeen mag verbazen gezien haar beweerde vrees voor haar familie en de dreigberichten die zij ontving. Daarnaast stelt verwerende partij vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij tevens blijkt zij zich na haar aankomst in België gevestigd zou hebben bij haar beste vriendin, en haar ouders, uit Marokko en dat zij veelvuldig contact zou hebben gehad met de Marokkaanse gemeenschap in België en geen pogingen ondernam om haar locatie verborgen te houden voor haar familie. Ook onderhield zij veelvuldig contact met haar half oom in Frankrijk en verbleef zij minstens éénmaal bij hem in Frankrijk. Voorts nam zij ook naar aanleiding van het diagnosticeren van haar ziekte contact op met haar moeder in Marokko, na een periode van bijna twee jaar zonder contact. Dit contact met familieleden in Europa alsook in Marokko ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar familie.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij stelt dat het logisch is dat zij pas beslist om een asielaanvraag te doen op het moment dat zij geconfronteerd werd met het risico op uitwijzing naar haar land van herkomst, wijst de Raad verzoekende partij er echter op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De door verzoekende partij voorgehouden vrees wordt dan ook ernstig ondergraven door de vaststelling dat zij pas na een verblijf van vijf jaar in België én pas op het moment dat een tweede repatriëringspoging naar Marokko gepland stond, besloot asiel aan te vragen. Daar zij illegaal in België verbleef, riskeerde zij op elk moment te worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst. Een beroep op internationale bescherming houdt net in dat zij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat zij er daarentegen voor koos om illegaal in het land te verblijven in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen, ondergraaft dan ook verder de door haar voorgehouden vrees.

2.2.9. Voorts is de Raad van oordeel dat verwerende partij in verband met de bemerking van verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat haar echtgenoot in Frankrijk verblijft en zij bij haar echtgenoot wil blijven, terecht stelt dat het feit dat verzoekende partij ondertussen in Frankrijk gehuwd is met haar partner C. V. een element is dat verband houdt met haar levensomstandigheden hier, dewelke geenszins weerhouden kunnen worden bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit heeft, *i.c.* Marokko. Waar verzoekende partij onderstreept dat haar relatie met de heer V., een niet-moslim, evenwel één van de directe redenen is waarom zij haar familie vreest, wijst de Raad er nog op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar familie omwille van dit huwelijk geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar de situatie van vrouwen in Marokko en dienaangaande tevens verschillende rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2 en 3), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Marokko voor vrouwen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.11. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat, indien de verklaringen van verzoekende partij betreffende de problemen met haar familie al geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, verzoekende partij dan nog geenszins aannemelijk maakt waarom zij zich thans niet opnieuw in Marokko, eventueel op een andere plaats dan haar voormalige woonplaats, zou kunnen vestigen om zo eventueel toekomstige problemen met haar familie te vermijden, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar familie, waardoor de vraag of zij zich elders in Marokko zou kunnen vestigen om problemen met haar familie te vermijden, niet aan de orde is.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren d.d. 22 mei 2017 en 29 mei 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT